

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Maguru a sudcov JUDr. Sone Mesiarkinovej a JUDr. Ladislava Górásza, v právnej veci žalobcu **J. F.**, bývajúceho v Ž., Š. č. X., zastúpeného JUDr. Ľ. P., advokátkou v Ž., D. č. X., proti žalovanej **Z. a.s.**, so sídlom v Ž., P. č. X., IČO : X., zastúpenej JUDr. A. M., advokátom v Ž., J. č. X., za účasti vedľajšej účastníčky na strane žalovanej **Sociálnej poisťovne** Bratislava, ul. 29. augusta č. 8, Bratislava, **o zaplatenie 41 808 Sk s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde v Žiari nad Hronom pod sp.zn. 5 C 241/2003, o dovolaní vedľajšej účastníčky na strane žalovanej, proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 24. januára 2007, sp.zn. 15 Co 241/06, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie vedľajšej účastníčky na strane žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 24. januára 2007, sp.zn. 15 Co 241/06, **z a m i e t a .**

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania 2 328 Sk k rukám JUDr. Ľ. P., advokátky v Ž., D. č. X., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd v Žiari nad Hronom v poradí druhým rozsudkom zo 6. decembra 2004 č.k. 5 C 241/03-105 zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 41 808 Sk s úrokom z omeškania vo výške 12,5 %, počínajúc od 1.11.2003 až do zaplatenia, všetko v lehote do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Žalovaná bola zaviazaná ďalej zaplatiť žalobcovi trovy

konania na účet právnej zástupkyne JUDr. Ľ. P. v sume 14 310 Sk a na účet okresného súdu súdny poplatok v sume 2 090 Sk. Okresný súd vyhovel v celom rozsahu návrhu žalobcu na zaplatenie náhrady za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti za obdobie osem mesiacov, a to od 1.3.2003 do 31.10.2003. Považoval za preukázané, že žalobca ako bývalý pracovník žalovanej trpí chorobou z povolania, za ktorú zodpovedá žalovaná. Vzhľadom na skončenie pracovného pomeru žalobcu u žalovanej sa tento stal nedobrovoľne nezamestnaný a jeho nárok na náhradu škody vo forme mesačnej renty trvá.

Krajský súd v Banskej Bystrici v poradí druhým rozsudkom z 24. januára 2007 sp.zn. 15 Co 241/06 rozsudok okresného súdu potvrdil, žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal a proti svojmu rozhodnutiu pripustil dovolanie. Rozhodol tak opätovne po tom, ako Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 30. októbra 2006 sp.zn. 1 Cdo 181/2005 jeho predchádzajúci potvrdzujúci rozsudok zo dňa 13. apríla 2006, sp.zn. 15 Co 62/05 pre iné vady podľa § 234b ods. 1 za bodkočiarkou O.s.p., zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dospel k záveru, že prvostupňový súd náležite a v dostatočnom rozsahu zistil skutočný stav veci, z toho vyvodil správny právny záver, s ktorým sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil a v podrobnostiach poukázal na rozsiahle dôvody rozsudku prvostupňového súdu. Nesporne medzi účastníkmi bolo zistené, že žalobca pracoval u žalovanej od 1.4.1981 ako vodič. Choroba z povolania bola u neho zistená dňa 27.5.1999 a hlásená 31.5.1999. U žalobcu bola chorobou z povolania ťažká obojstranná nedoslýchavosť z hluku. V dôsledku zistenej choroby z povolania bol žalobca prevedený na inú prácu podľa § 37 ods. 1 písm.a/ Zákonníka práce od 1.8.1999 a pracoval ako stavebný robotník. Choroba z povolania u žalobcu bola zistená za účinnosti Zákonníka práce č. 65/1965 Zb., ktorý v § 190 ods. 1 ustanovoval zodpovednosť zamestnávateľa za škodu vzniknutú chorobou z povolania a v ustanovení § 193 ods. 1 vymenoval nároky, ktoré zamestnancovi, u ktorého sa zistila choroba z povolania, proti zamestnávateľovi prislúchajú. Jedným z takýchto nárokov je náhrada straty na zárobku. Od 1.4.2002 nadobudol účinnosť nový Zákonník práce č. 311/2001 Z.z., ktorý v ustanovení § 252a ods. 1 zakotvil, že ustanoveniami tohto zákona sa upravujú pracovnoprávne vzťahy, ktoré vznikli pred 1.7.2003, ak nie je ustanovené inak. Vznik pracovnoprávných vzťahov ako aj nároky z nich vzniknuté pred 1.7.2003 sa posudzujú podľa predpisov platných do 30.6.2003. Dospel k záveru, že napriek tomu, že choroba z povolania bola u žalobcu zistená v roku 1999 za účinnosti Zákonníka práce č. 65/1965 Zb., jeho nárok na náhradu škody vzniknutú v dôsledku choroby z povolania v období od 1.3.2003 do 31.10.2003 bolo treba posúdiť podľa ustanovení Zákonníka práce č. 311/2001 Z.z., pretože

náhradu za stratu na zárobku vypláca zamestnávateľ pravidelne raz za mesiac (§ 217 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2003), nakoľko výška straty na zárobku sa určovala vždy podľa aktuálneho príjmu zamestnanca v tom ktorom mesiaci. Konštatoval, že podľa zhodného tvrdenia účastníkov bol priemerný zárobok navrhovateľa pred vznikom škody vo výške 9 744 Sk, ktorý bol postupne valorizovaný, a to od 1.1.2003 na sumu 11 176 Sk do 30.06.2003 a od 1.7.2003 na sumu 12 082 Sk. Toto nebolo v konaní medzi účastníkmi sporné. Takýto priemerný zárobok žalobcu bol v celom posudzovanom období od 1.3.2003 do 31.10.2003. Žalobca pracovný pomer ukončil ku dňu 28.2.2003 dohodou o skončení pracovného pomeru podľa § 60 Zákonníka práce z dôvodu uvedeného v § 63 ods. 1 písm.a/ Zákonníka práce. Od 1.3.2003 sa žalobca zaevidoval ako uchádzač o zamestnanie na úrade práce a bola mu priznaná podpora v nezamestnanosti vo výške 5 895 Sk. Nebol poberateľom čiastočného invalidného dôchodku. V danom prípade žalobca preukázal, že po skočení pracovného pomeru z dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm.a/ Zákonníka práce sa chcel stať osobou zárobkovo činnou, k čomu nedošlo len v dôsledku poškodenia jeho zdravia (z titulu choroby z povolania). K jeho nezamestnanosti (nedobrovoľnej) nedošlo pre situáciu na trhu práce, ale preto, že sa nemohol zamestnať v dôsledku poškodenia svojho zdravia. Žalobca v priebehu konania preukázal, že po skončení pracovného pomeru u žalovanej si hľadal zamestnanie, snažil sa zamestnať, ale organizácie ho odmietali zamestnať z toho dôvodu, že trpí chorobou z povolania a nenašiel si preto vhodné pracovné uplatnenie. Úrad práce potvrdil, že od 01.03.2003 do 06.09.2004 nebola ponúknutá žalobcovi vhodná práca. Odvolací súd dospel k záveru, že škoda, ktorá vznikla následkom choroby z povolania, spočíva tiež v strate na zárobku po skončení práceneschopnosti. K strate na zárobku dochádza preto, že pracovná schopnosť pracovníka bola následkom choroby z povolania znížená (obmedzená) alebo zanikla a účelom náhrady za stratu na tomto zárobku je poskytnúť primerané odškodnenie pracovníkovi, ktorý nie je schopný dosahovať taký zárobok, aký mal pred poškodením. Škoda spočívajúca v strate na zárobku je teda majetkovou ujmom, ktorá sa určuje vo výške rozdielu medzi zárobkom pracovníka pred vznikom škody a zárobkom po poškodení, ku ktorému je potrebné pripočítať prípadný dôchodok poskytovaný z toho istého dôvodu. Ak pracovník poberal náhradu za stratu na zárobku podľa ustanovenia § 201 Zákonníka práce, lebo pre ochorenie chorobou z povolania musel byť prevedený na inú, menej platenú prácu, nemožno v tom, že bol hmotne zabezpečený v čase nedobrovoľnej nezamestnanosti (hmotné zabezpečenie osôb, ktoré sa ocitli bez práce) vidieť skutočnosť, ktorá mala za následok prerušenie príčinnej súvislosti medzi chorobou z povolania a škodou (stratou na zárobku) a odôvodňovala by zastavenie vyplácania tejto náhrady po 28.02.2003.

Trvanie zodpovednostného vzťahu nie je podmienené ani trvaním pracovného pomeru alebo iného obdobného pracovnoprávneho vzťahu postihnutého pracovníka k zodpovednej organizácii alebo inej organizácii po zistení choroby z povolania. Podľa § 201 ods. 5 Zákonníka práce patrí náhrada za stratu na zárobku aj takému pracovníkovi, ktorý bez vážnych dôvodov odmietne nastúpiť do práce, ktorá mu bola zabezpečená. V takomto prípade dochádza k určitým korektúram. Preto ak zákon priznáva náhradu škody tomu, kto bez vážnych dôvodov odmietol zabezpečené miesto a tak zostal dobrovoľne nezamestnaný, treba ju priznať aj poškodenému pracovníkovi, ktorý sa stal nezamestnaný nedobrovoľne. Z uvedeného podľa názoru odvolacieho súdu vyplynulo, že pracovníkovi, ktorý poberal náhradu za stratu na zárobku podľa § 201 Zákonníka práce v znení do 31.12.2003 a pre chorobu z povolania musel byť prevedený na inú prácu, menej platenú a ktorý sa stal dočasne nezamestnaným, patrí v tomto období (teda počas nezamestnanosti) náhrada za stratu na zárobku v pôvodnej výške. Skutočnosť, že bol určitú dobu bez zamestnania, nemohla sama osebe oprávniť žalovanú na zastavenie poskytovania náhrady škody, lebo uvedená situácia nemala s chorobou z povolania žiadnu súvislosť. Za náhradu za stratu na zárobku v pôvodnej výške považoval súd náhradu v takej výške, že od valorizovaného priemerného zárobku odpočítal podporu v nezamestnanosti a vyplatené náhrady na zárobku za obdobie od 1.3.2003 do 31.10.2003 vo výške 4 009 Sk. Rozdiel týchto súm predstavuje náhradu straty na zárobku podľa § 201 Zákonníka práce, na ktorú žalobcovi vznikol nárok. Odvolací súd v zmysle ustanovenia § 238 ods. 3 písm.a/ O.s.p. vyslovil, že dovolanie proti tomuto rozsudku je prípustné, nakoľko ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Za otázku zásadného právneho významu považoval, či je daná príčinná súvislosť medzi vznikom škody žalobcovi (strata na zárobku) a chorobou z povolania, ktorá bola zistená u žalobcu počas výkonu práce u žalovanej tou skutočnosťou, že sa žalobca nemohol zamestnať v inom zamestnaní pre svoj zdravotný stav, spôsobený chorobou z povolania a nie pre nedostatok pracovných miest.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dňa 14. februára 2007 vedľajšia účastníčka na strane žalovanej dovolanie. Žiadala rozhodnutie krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania podložila ustanovením § 238 ods. 3 písm.a/ O.s.p. a jeho dôvodnosť ustanovením § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p., teda tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Uviedla, že odvolací súd pripustil dovolanie z dôvodu, že v konaní ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. V tomto ohľade poukázala na absenciu (v tejto veci) príčinnej súvislosti medzi chorobou z povolania

a nezamestnanosťou a z toho dôvodu znížením príjmu u žalobcu. Uviedla ďalej, že si plne osvojila rozhodnutie NS SR R 75/1994. Vznik škody a príčinnú súvislosť medzi chorobou z povolania a vznikom škody musí preukázať poškodený. Na ňom je dôkazné bremeno. Čo sa týkalo obdobia nezamestnanosti, bola toho názoru, že počas tohto obdobia absentovala práve hore spomínaná príčinná súvislosť medzi chorobou z povolania a škodou (v podobe straty) zapríčinenou v dôsledku skončenia pracovného pomeru, nakoľko pracovný pomer sa skončil bez súvislosti s chorobou z povolania a nemalo to žiadny vplyv na vyplácanú náhradu za stratu na zárobku počas tohto obdobia. Vedľajšia účastníčka preto postupovala tak, že pokles príjmu zapríčinený skončením pracovného pomeru nebrala v úvahu, pretože k rozviazaniu pracovného pomeru by došlo aj keby navrhovateľovi choroba z povolania zistená nebola.

Žalobca žiadal dovolanie vedľajšej účastníčky zamietnuť a priznať náhradu trov dovolacieho konania. Uviedol, že v danej veci bola problematika riešená vo viacerých senátoch NS SR, najmä poukázal na rozhodnutie NS SR sp.zn. 2 Cdo 231/2005, v ktorom dovolací súd zaujal názor, že pokiaľ pre následky choroby z povolania je u poškodeného príčinou nemožnosti, resp. sťaženej možnosti vyhľadať si ďalšie zamestnanie výlučne zdravotný stav spôsobený chorobou z povolania, je potrebné takto vzniknutú stratu na zárobku na strane poškodeného považovať za nemajetkovú ujmu vyvolanú chorobou z povolania. Odvolací súd preto správne vychádzal z právneho názoru, že medzi chorobou z povolania a vzniknutou škodou – stratou na zárobku za uplatňované obdobie je príčinná súvislosť.

Žalovaná sa pripojila k podanému dovolaniu a žiadala rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala vedľajšia účastníčka vystupujúca na strane žalovanej, proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 3 písm.a/ O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania, preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie vedľajšej účastníčky nie je dôvodné.

Dovolanie je v danej veci prípustné podľa § 238 ods. 3 písm.a/ O.s.p., t.j. len preto, že jeho prípustnosť vyslovil vo svojom potvrdzujúcom rozsudku odvolací súd, ktorý zároveň vymedzil v dôvodoch rozhodnutia otázku podľa neho po právnej stránke zásadného významu. Vzhľadom na odvolacím súdom vymedzený rámec právnej otázky, bola dovolateľka oprávnená jeho rozhodnutie napadnúť len z dôvodu, že spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, a to práve len v tej konkrétne vymedzenej otázke, pre ktorú odvolací súd dovolanie pripustil. Na riešenie skutkových otázok odvolací súd preto nie je oprávnený; na ich riešenie nie je ani vybavený procesnými prostriedkami (§ 243a ods. 2, veta druhá O.s.p.).

Keďže v danom prípade predmetom sporu je nárok na náhradu straty na zárobku za obdobie po nadobudnutí účinnosti zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce, je potrebné tento nárok žalobcu posúdiť podľa ustanovení Zákonníka práce účinného od 1.4.2002, t.j. zákona č. 311/2001 Z.z. (ďalej len Zákonník práce).

Z ustanovenia § 195 Zákonníka práce vyplýva, že predpoklady zodpovednosti zamestnávateľa voči zamestnancovi za škodu pri chorobe z povolania sú choroba z povolania, vzniknutá v stanovených pracovných podmienkach, vznik škody a príčinná súvislosť medzi chorobou z povolania a vznikom škody. K vzniku nároku na náhradu škody je potrebné, aby všetky tieto predpoklady boli splnené súčasne; ak chýba ktorýkoľvek z nich, nárok nevzniká.

Odvolací súd za otázku zásadného právneho významu považoval to, či je daná príčinná súvislosť medzi vznikom škody žalobcovi (strata na zárobku) a chorobou z povolania, ktorá bola zistená u žalobcu počas výkonu práce u žalovanej a tou skutočnosťou, že sa žalobca nemohol zamestnať v inom zamestnaní pre svoj zdravotný stav, spôsobený chorobou z povolania a nie pre nedostatok pracovných miest.

Obdobne vymedzenou otázkou zásadného právneho významu sa zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky už vo svojom rozsudku zo dňa 26. októbra 2006 sp.zn. 2 Cdo 231/2005 a nie je dôvod, odkloniť sa v prejednávanvej veci od právnych záverov, v tomto rozhodnutí prijatých.

Škoda, ktorá vzniká následkom choroby z povolania môže spočívať tiež v strate na zárobku poškodeného zamestnanca po skončení pracovnej neschopnosti. Ku strate

na zárobku dochádza preto, že pracovná schopnosť zamestnanca bola následkom choroby z povolania obmedzená (dočasne alebo trvale) alebo zanikla, a účelom náhrady za stratu na tomto zárobku je poskytnutie primeraného odškodnenia zamestnancovi, ktorý nie je schopný v dôsledku zdravotného postihnutia spôsobeného chorobou z povolania dosahovať taký zárobok, aký mal pred poškodením.

O vzťah príčinnej súvislosti medzi stratou na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti a chorobou z povolania ide vtedy, ak vznikla táto škoda následkom choroby z povolania, t.j. bez choroby z povolania by strata na zárobku tak, ako vznikla, nenastala. Strata na zárobku nevzniká poškodenému zamestnancovi len vtedy, ak sa po skončení pracovnej neschopnosti znovu zamestnal u pôvodného zamestnávateľa a vykonával tam inú, menej platenú prácu, prípadne po skončení pracovného pomeru sa zamestnal u iného zamestnávateľa, kde dosahoval nižší zárobok, než pred zistením choroby z povolania, ale aj vtedy, ak zamestnanec po vzniku škodnej udalosti stratil vôbec možnosť zamestnať sa. Ku škode formou straty na zárobku dochádza totiž nielen za predpokladu poklesu zárobku, ale nepochybne aj pri úplnej strate zárobku, v oboch prípadoch za predpokladu, že ku škode došlo výlučne v dôsledku ochorenia chorobou z povolania. K strate možnosti poškodeného zamestnanca zamestnať sa nedochádza len so zánikom jeho pracovnej schopnosti spôsobenej chorobou z povolania, ale k nej môže dôjsť aj vtedy, ak sa poškodený zamestnanec po vzniku škodnej udalosti nemôže po skončení pracovného pomeru zamestnať práve a len v dôsledku choroby z povolania. Rozhodujúcou skutočnosťou je výlučne zdravotný stav, ktorý po zistení choroby z povolania, je príčinou nemožnosti, resp. sťaženej možnosti vyhľadať ďalšie zamestnanie. V tomto smere závery uvedené v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 152/2004 ako aj R 75/1994, ohľadom skutočnosti, že poškodený zamestnanec sa nemôže zamestnať v inom zamestnaní, ktoré by zodpovedalo jeho pracovným úrazom zníženej schopnosti len pre nedostatok pracovných miest, nie je spôsobená v príčinnej súvislosti s chorobou z povolania, ale situáciou na trhu práce, na ktoré poukazovala vedľajšia účastníčka, nie sú pre prejednávanú vec identické a preto k nim nemožno prihliadať.

Nie je vylúčené, že aj v prípade, ak zamestnávateľ rozviazal so zamestnancom pracovný pomer z dôvodov nesúvisiacich s chorobou z povolania, môže zamestnancovi po tomto rozviazaní pracovného pomeru vzniknúť škoda spočívajúca v strate na zárobku. Ak by k tomu u zamestnanca po skončení pracovnej neschopnosti došlo, je zamestnávateľ

povinný túto škodu mu nahradiť, ak boli splnené predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu pri chorobe z povolania podľa § 195 Zákonníka práce, pritom je bez právneho významu, že strata na zárobku vznikla až po skončení pracovného pomeru účastníkov.

Z uvedeného vyplýva, že existencia príčinnej súvislosti medzi chorobou z povolania a vznikom škody spočívajúcej v strate na zárobku, môže byť daná nielen v prípade, ak sa poškodený zamestnanec po skončení pracovného pomeru z dôvodov nesúvisiacich s chorobou z povolania znovu zamestnal, v ktorom zamestnaní vykonával inú, menej platenú prácu, ale aj vtedy, ak po rozviazaní pracovného pomeru nebol zamestnaný a nedosahoval žiadny zárobok, ale poberal len podporu v nezamestnanosti; v oboch prípadoch za predpokladu, že k poklesu zárobku, resp. k jeho strate dochádza len v dôsledku zdravotného postihnutia spôsobeného chorobou z povolania.

Poškodený zamestnanec má teda nárok na náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti aj v prípade, ak v čase vzniku škody nebol zamestnaný a nedosahoval žiadny zárobok, resp. iný príjem, nahradzujúci zárobok, ale poberal len podporu v nezamestnanosti. Poškodený zamestnanec musí v takomto prípade preukázať, že po skončení pracovnej neschopnosti sa chcel stať osobou zárobkovo činnou, k čomu nedošlo len v dôsledku poškodenia jeho zdravia chorobou z povolania.

V posudzovanej veci odvolací súd vychádzal zo zistenia, že žalobca bol v čase od 1.4.1981 zamestnaný ako vodič, choroba z povolania bola u neho zistená dňa 27.5.1999 a následkom choroby z povolania vykonával inú, menej platenú prácu, než pred jej zistením. Dňa 28.2.2003 uzavrel so žalovanou dohodu o skončení pracovného pomeru podľa § 60 Zákonníka práce z dôvodu nadbytočnosti podľa § 63 ods. 1 písm.b/ Zákonníka práce. Žalobca sa stal od 1.3.2003 nedobrovoľne nezamestnaným (došlo u neho k úplnej strate zárobku) nie v súvislosti s nepriaznivou situáciou na trhu práce, ale len pre ochorenie chorobou z povolania, keď žalobca sa snažil aj v tomto období zamestnať a len pre jeho zníženú pracovnú schopnosť spôsobenú chorobou z povolania ho zamestnávateľia odmietali zamestnať.

Ak teda žalobca nebol pre následky choroby z povolania schopný vykonávať prácu rovnakého druhu, ktorú vykonával u zamestnávateľa pred zistením choroby z povolania a po zistení choroby z povolania bol schopný vykonávať len inú menej platenú prácu, je

majetková ujma, týmto vznikajúca škodou vyvolanou chorobou z povolania. Rovnako aj v prípade, ak po zistení choroby z povolania je u žalobcu príčinou nemožnosti, resp. sťaženej možnosti vyhľadať ďalšie zamestnanie výlučne zdravotný stav spôsobený chorobou z povolania, je potrebné takto vzniknutú stratu na zárobku na strane žalobcu považovať za majetkovú ujmu vyvolanú chorobou z povolania.

Odvolačí súd za tohto stavu preto správne vychádzal z právneho názoru, že medzi chorobou z povolania a vzniknutou škodou spočívajúcou v strate na zárobku žalobcu za obdobie od 1.3.2003 do 31.10.2003 existuje príčinná súvislosť a že sú splnené všetky zákonné predpoklady uvedené v § 195 Zákonníka práce pre vznik zodpovednosti žalovanej za túto škodu.

Dovolanie dovolateľky v súvislosti s pripustenou dovolacou otázkou, nebolo opodstatnene podané, z ktorého dôvodu Najvyšší súd Slovenskej republiky jej dovolanie podľa 243b ods. 1 O.s.p. zamietol.

Žalobca mal v dovolacom konaní úspech, preto mu patrí právo na náhradu trov konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 4 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal úspešnému žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania 2 328 Sk, za jeden úkon právnej pomoci, písomné vyjadrenie k dovolaniu zo dňa 17.5.2007 vo výške 2 175 Sk, a režijný paušál 178 Sk (§ 10 ods. 1, § 15 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb), ktorú zaviazal zaplatiť žalovanú žalobcovi k rukám jeho právnej zástupkyne.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. júna 2008

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia :